

Борисъ

Аничке, недей плака, моля ти се... Ето какво ми се случи... Аничке, не плачи. Нѣма да те питамъ за нищо, нѣма да ти говоря...

Аничка

Азъ съмъ виновна предъ тебе... Само азъ съмъ виновна...

Борисъ

Ти? Ти не можешъ да бждешъ виновна! Ти да си виновна? Не! Азъ съмъ виновенъ, че съмъ дошелъ не когато трѣбва. Ти си уморена, имашъ нужда отъ почивка, отъ спокойствие, а азъ съмъ дошелъ да те измжчвамъ... (Разхожда се) Азъ не трѣбваше да се връщамъ... Защо ми сж пари? Не ми трѣбватъ пари... По-добре е да се върна отдето съмъ дошелъ... Да си отида... (трѣгва да излѣзе)

Аничка

Не си отивай! Седни и стой, седни. (Борисъ сѣда) Така. Колко се радвамъ, като те гледамъ! И колко страдамъ.

Борисъ

Аничке, кажи какво имашъ. Кажи ми истината...

Аничка

О не, не... Не мога. Говори ми за друго. Говори ми за себе си. Азъ ще слушамъ... (Чу-